

Bilag 4.**Resolution vedrørende boligbyggeri.**

Den europæiske regionalkonference,

der er klar over boligbyggeriets betydning for arbejdernes levestandard,

der gør opmærksom på, at det erkendes, at ILO indenfor boligbyggeriets og by- og landplanlægningens område, hvor De Forenede Nationer må spille en ledende rolle, har et særligt ansvar for spørgsmål vedrørende arbejdernes boligforhold,

opfordrer Det internationale Arbejdsbureaus styrelsesråd til at henlede de europæiske regerings opmærksomhed på nedenstående konklusioner og betragtninger og anmode om, at de bringes til arbejdsgiver- og arbejderorganisationernes kundskab, samt at fremsende dem til de rette vedkommende internationale organisationer.

I. Grundlæggende principper.

1. Sammen med føde og klæder er boligen et af menneskenes væsentligste behov. I nogle lande er der mange mennesker, som enten endnu ikke har deres egen bolig, eller som må leve under højst primitive og usunde forhold. Det må derfor være et mål for de enkelte landes boligpolitik at sikre landets befolkning et antal boliger, der tilfredsstiller minimumsbehovet under hensyntagen til familiernes sammensætning. Hvor længe det vil vare, før disse minimumsbehov kan tilfredsstilles, vil i vidt omfang afhænge af det pågældende lands finansielle og økonomiske muligheder.

2. Der bør i hvert land være et centralt organ, der har til opgave at udarbejde og gennemføre boligprogrammer på lang og kort sigt under hensyntagen til de i det pågældende land herskende forhold. Repræsentanter for arbejdsgiver- og arbejderorganisationer og andre kompetente organer bør have adgang til at udtale sig ved udarbejdelsen af disse programmer.

3. En omfattende by- og landplanlægning er absolut nødvendig ved udarbejdelsen og gennemførelsen af disse boligprogrammer, således at det sikres, at de bestående arealer udnyttes bedst muligt, og at der tages hensyn til befolkningens

boligbehov i relation til arbejdssteder og til de muligheder, der foreligger for sundhedsmæssige foranstaltninger, transportmidler, undervisning, butikker, fritidsbeskæftigelser o. s. v.

4. For at fremme boligbyggeriet bør der træffes egnede foranstaltninger til at stimulere en forøget investering af privat kapital ved siden af den offentlige finansiering.

5. Regeringerne bør i særdeleshed bestræbe sig for at fremme opførelse af billige boliger til en rimelig leje for den brede befolkning (socialt boligbyggeri).

6. Så længe der er bolignød, bør der træffes egnede foranstaltninger til at sikre, at der for store grupper af befolkningen sker en fordeling af boliger ud fra sociale hensyn, og at forhindre, at fastsættelsen af lejen udelukkende bliver overladt til det frie marked. Det bør dog være boligpolitikens mål så snart som muligt at nå frem til et rentabelt lejeniveau.

7. Når arbejdsgivere tager initiativet til at opføre boliger for deres arbejdere, hvilket må anses for ønskeligt, bør der træffes egnede foranstaltninger til at hindre, at de pågældende arbejdere sættes i en vanskelig situation ved at skulle fraflytte deres bolig, når arbejdskontrakten udløber.

8. Private bygherrer, private og offentlige byggeselskaber, andelsbyggeföreninger, offentlige og andre virksomheder bør på lige fod tage del i gennemførelsen af boligprogrammer, for så vidt de har den nødvendige produktive kapacitet og soliditet.

II. Finansiering af boligprogrammer.

9. I det lange løb og som følge af en forøget produktivitet bør forholdet mellem lønnen, inkl. familiedydelser, og huslejen være således, at arbejderne er i stand til at leje moderne, sunde boliger af deres egne indtægter uden offentlig støtte.

10. Regeringerne bør i særdeleshed fremme opførelsen af huse og lejligheder, der kan overgå til privat eje. I tilfælde, hvor arbejderne endnu ikke er i stand til at skaffe den nødvendige kapital af deres egne midler, bør der ydes dem al mulig støtte.